

Γιάννης Παπαδάτος

jpapadatos@e-typos.com

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΡΗΓΜΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

ΟΧΙ ΠΙΑ ΜΟΝΟ στον ευρωπαϊκό Νότο αλλά και στον Βορρά διευρύνεται συνεχώς ένα κοινωνικό ρήγμα που θα προκαλέσει σεισμούς ανάλογους με το ρήγμα του Αγίου Ανδρέα στο Σαν Φρανσίσκο. Όσο κι αν κλείνουν τα μάτια οι γραφειοκράτες του Eurogroup και του Eurotower, η πραγματικότητα κινδυνεύει να τους σαρώσει, την ώρα που μελετούν σκυμμένοι τους ισολογισμούς τους.

Δεν υπάρχει πλέον ευρωπαϊκή χώρα -κυριολεκτικά ούτε μία!- στην Ε.Ε. που να μη βρίσκεται σε αναβρασμό (μικρότερο ή μεγαλύτερο, δεν έχει σημασία) λόγω των σκληρών κοινωνικών περικοπών και της εκθεμλίωσης των κοινωνικών κεκτημένων προς όφελος των ισοσκελισμένων προϋπολογισμών και της ευρωπαϊκής ανταγωνιστικότητας σε ένα δύσκολο διεθνές περιβάλλον.

Είναι προφανές ότι η άτυπη ομάδα, που συγκροτούν οι γερμανικές ελίτ, οι Ευρωπαίοι γραφειοκράτες, οι «μίδες» του ευρωπαϊκού χρηματοοικονομικού συστήματος με τις σκανδαλώδεις φοροαπαλλαγές στο Λουξεμβούργο και οι άρχουσες τάξεις των κρατών-μελών της Ε.Ε., υποτίμησε τα αντανάκλαστικά των ευρωπαϊκών λαών στους σχεδιασμούς τους.

Και καλά οι «τεμπέληδες, σπάταλοι και διεφθαρμένοι» του Νότου. Τι να πει όμως κανείς για τους καλοπληρωμένους Βέλγους εργαζομένους που έκαναν... Κομπάνι τις Βρυξέλλες, αρνούμενοι να χάσουν εν μια νυκτί το ένα τρίτο του βιοτικού επιπέδου τους, ή για τους Γερμανούς πιλότους και σιδηροδρομικούς, που

επιμένουν να διεκδικούν αξιοπρεπή ωράρια, μισθούς και συμβάσεις, ρισκάροντας να χαρακτηριστούν «νεοκομμουνιστές» και «ρετιρέ» από τα συγκροτήματα Τύπου;

Ως φαίνεται, η ατζέντα του ευρωπαϊκού αφηγήματος αλλάζει ραγδαία κι αυτό θα μπορούσε να το εκμεταλλευτεί η χώρα μας. Κούρεμα του δημόσιου χρέους δεν διεκδικούν πλέον μόνο ελληνικές πολιτικές δυνάμεις, αλλά άρχισε να ακούγεται ως αίτημα στην Ισπανία και την Ιταλία.

Πίσω από την καταρχήν θετική αντίδραση των Ευρωπαίων εργαζομένων σε Βορρά και Νότο κατά της λιτότητας, ελλοχεύει βέβαια ένας κίνδυνος. Να πέσουν οι Βόρειοι θύματα «κοινωνικού αυτοματισμού» και εθνικιστικών σειρήνων, μετατρέποντας το κοινωνικό πρόβλημα σε πόλεμο μεταξύ κρατών, όπως στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Σήμερα ένας τέτοιος πόλεμος θα ήταν οικονομικός -π.χ. του διευθυντηρίου της Κομισιόν κατά της Ελλάδας, της Ισπανίας ή της Ιρλανδίας, αν οι μελλοντικές κυβερνήσεις τους επέλεγαν να κινηθούν εκτός του δημοσιονομικού ζουρλομανδύα...

Τι θέση θα έπαιρναν οι Γερμανοί, οι Βέλγοι, οι Ολλανδοί, οι Φινλανδοί εργαζόμενοι σε μια τέτοια διαμάχη; Το 2012 θα ήταν σίγουρα καταδικαστικοί για τους «αντάρτες» της ευρωπαϊκής περιφέρειας. Σήμερα όμως που έχει καεί και η δική τους γούνα, είναι άγνωστο αν θα επικρατήσει στη λογική τους ο εθνικισμός ή η ταξική αλληλεγγύη. Το παιχνίδι άνοιξε, όλα είναι ανοιχτά... ■